

Barbara Cartland



HURM
PRANTSUSMAAL

Barbara Cartland
FASCINATION IN FRANCE
1993

ESMAKORDSELT EESTI KEELES

Raamatu eesti keeles kirjastamise õigus kuulub eranditult
kirjastusele AMOR.

Selle raamatu reprodutseerimine, tõlkimine ja levitamine
ilma valdaja loata on õigusvastane ja seadusega karistatav.

Toimetanud Mall Johanson
Korrektor Elle Raiend

© 1993 by Cartland Promotions.

All rights reserved.

Trükiväljaanne © 1999 Kirjastus AMOR

Elektroniline väljaanne © 2010 Kirjastus AMOR

Raamatu nr 10324
ISBN 978-9949-20-061-0



Autori märkus

1990. aasta lihavõtete aegu Prantsusmaal Provence'is käies tõesin, kui imekaunis paik see on.

Kaljurüingaste vahel kükitavad pisikesed külad, röömsavärvilised sadamakaid, mille ääres seisavad kalapaadid, fantastilised tuhande jala sügavused kurud ja kosed on lausa hingematvalt ilusad.

Mind lummasid ka legendid, mida pajatatakse kõigi linnade, külade, puude varju peitunud iidsete kloostrite ja ammu elanud paavstide hunnitute losside kohta.

Provence'i salapära on raske sõnadesse valada, kuid see jääb teiega kauaks pärast Prantsusmaalt lahkumistki, tõmmates teid vastupandamatu väega sellesse hurmavasse ainulaadsesse provintsi tagasi.



Esimene peatükk

1878

Celita pakkis viimased raamatud kokku ning vaatas ringi, ega ta äkki midagi unustanud.

Tuba oli üsna väike, kuid daamide koolis õppiv Celita oli selle väga hubaseks muutnud.

Päris kahju oli lahkuda, sest maha jäid kõik raamatud ja korralikult kaminasimsile paigutatud auhinnad.

Celita läks akna juurde ja vaatas aeda.

Kevadõied ja hiirekõrvus puud tegid selle ebatavaliselt kauniks.

Aristokraatlik noorte daamide seminar asus Pariisi lähistel.

Õpingute ajal polnud Celitat kordagi lubatud Pariisi pidudele, millest Inglismaal kõik rääkisid.

Hurm Prantsusmaal

Pidude asemel viidi teda muuseumidesse, maaligaleriidesse ja kirikutesse.

Siiski tajus ta lakkamatult Pariisi lustakust ja kerge-meelsust.

Et seda tunnetada, ei tarvitsenud sellest tingimata ise osa saada.

“Kunagi edaspidi tahaksin Pariisi tagasi tulla ning tunda rõõmu teatritest, restoranidest ja kõigist teistest meelelahutustest, mis on siin ilmselt palju toredamad kui kuskil mujal Euroopas,” mõtles Celita.

Mõistagi sosistasid noored daamid neist koolis isekeskis.

Teistel tütarlastel, kellest õige paljud olid prantslannad, olid silmipimestavad vennad.

Mõnede neidude isadki tavatsesid ainult meestele mõeldud lõbustusi nautida.

Celita aga oli kogu oma aja õpingutele pühendanud.

Ta teadis hästi, et ema oli pidanud paljust loobuma, et tütar saaks korraliku hariduse.

Langdale'i krahvinna oli kaks aastat tagasi leestunud.

Celita oli peljanud, et ema ei saa oma abikaasa kaotusest iial üle.

Kuid kaunis ja arukas krahvinna oli mõelnud tütrele.

Ta sundis end leina kõrvale tõrjuma ning Celita haridusele keskenduma.

“Kardan, kallike,” ütles ta, “et isa surm tegi meid väga vaaseks, sest kogu raha läheb loomulikult uuele krahvile. Ma ei jaksa korraldada sulle balli, nagu meil kavas oli, ent sa saad osa Judy omast.”

“Mõistan, ema,” vastas Celita. “Ära minu pärast muretse. Olen igati õnnelik debütant, peaasi kui tohin lord Waterforde’i hobustega ratsutada ja koos sinuga meie kodus elada.”

Nende maja oli ka tõesti väga kaunis.

Lord Waterforde, kellele see kuulus, oli palunud Langdale’i neljanda krahvi oma häärberisse elama.

Too oli tõdenud, et ei jõua enam perekonnaelamut Langdale Halli pidada.

Hall oli ülemäära suur ja ülemäära kulukas ega olnudki õigupoolest eriti ilus.

Seepärast valmistas lord Waterforde’i pakutud väike Elizabethi-aegne maja krahvile ja krahvinnale suurt rõõmu.

Nad olid koos oma tütre Celitaga seal õnnelikult elanud.